

Υγίαινε, νίκα, καὶ λάμπρυνε καὶ τὴν πατρίδα καὶ τ' ὄνομά σου!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ.

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν "Ἀνατολικὴ ἀναθολογία" θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῇ "Εστία" διάφορα ἀραβικὰ ἄσματα καὶ ἀνεκδοτὰ σαχυολογηθέντα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ Journal Asiatique, τῆς γερμανικῆς Zeitschrift der morgenländischen Gesellschaft καὶ διαφόρων χρηστομαθειῶν τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν.

Σ. τ. Δ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Πότε ὁ θάνατος εἶναι ἀνγκυάλος.
(Ἀραβικόν).

Ἡρώτησάν ποτε τὸν Βουζουρτζμίρ· «Ποῖον τὸ ἄριστον τῶν δώρων, ὅπερ ὁ Θεὸς χορηγεῖ τῷ ἀνθρώπῳ;» — «Νοῦς ὀρθὸς ἔμφυτος», ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος. — «Καὶ ἂν ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔλαβε τοιοῦτον, τί πρέπει νὰ ἔχη;» — Παιδεῖαν, ἢ ὀφείλει εἰς τοὺς ἄλλους νὰ μεταδίδῃ. — «Καὶ ἂν στερῆται παιδεῖας;» — «Πρέπει τότε νὰ ἔχη καλὸν χαρακτήρα, δδηγούντα αὐτὸν εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ φέρεται καλῶς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ὡς καὶ πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ.» — «Καὶ ἂν δὲν εἶναι πεπρωτισμένος διὰ τοιοῦτου χαρακτήρος;» — «Ἄς καλύπτῃ τότε διὰ τῆς σιωπῆς τὰ ἐλαττώματά του.» — «Ἄλλ' ἂν δὲν δύναται νὰ σιωπᾷ;» — «Τότε πλέον ἂς ἀποθάνῃ ἐν πάντων τῶν προτερημάτων τούτων στερῆται, ὁ θάνατος εἶναι αὐτῷ προτιμότερος τῆς ζωῆς.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Τοῦ παρελθόντος αἰ ἀναμνήσεις ὁμοιάζουν χλοερὰν ὅσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπαύομεθα μεταξὺ τῶν περισπασμῶν τοῦ παρόντος καὶ τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ μέλλοντος. Ἡ σήμερον κατέχεται ἡδὴ ὑπὸ μεταμελείας ἢ ἐλπίδος, ὁμοιάζει ἄνθος μαχαμμένον, κύλικα κενὴν πρὸς ἡν μάτην πλησιάζομεν τὰ διψαλέα μας χεῖλη· ἢ χθὲς ἦτον ἐν δάκρῳ ἢ ἐν μειδίματι, ἦτον ἄνθος τοῦ ὁποίου ἀπλήτως ἀνεπνεύσαμεν τὰ μύρα, κύλικ' ἢν μέχρι πυθμένους ἐξεκενώσαμεν. Ἀλλὰ διατί ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ ἐνοήσῃ, νὰ ἀπολαύσῃ καὶ ἐκτιμῆτῃ τὴν εὐτυχίαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἢ καλῆ αὕτη θεὰ θίγει αὐτὸν διὰ τῆς μαγικῆς ῥάβδου μειδιῶσα; Διατί εἶναι καταδικασμένος νὰ μὴ γνωρίζῃ ἄλλην εὐτυχίαν εἰμὴ τὴν ἀνάμνησιν παρελθούσης εὐτυχίας; Διατί χθὲς, ὅτε ἤμεθα εὐτυχεῖς, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρατείνωμεν τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, τὸ δευτερόλεπτον ἐκεῖνο, λείχοντες καὶ τὴν τελευταίαν σταγόνα; Αὔριον πλέον θέλει εἶναι πολὺ ἀργά, ἢ ἐπιούσα θέλει καὶ πάλιν ἀνήκει εἰς τὰς ἀναμνήσεις, εἰς τὰς ἐλπίδας. Χθὲς καὶ Αὔριον, Ἀνάμνησις καὶ Ἐλπίς, ἰδοὺ ἡ ζωὴ μας. Εὐτυχεῖς δὲ ἐκεῖνοι, οἵτινες δύνανται νὰ συνενώσουν τὰς τέσσαρας ταῦτα; λέξεις, διότι οὗτοι μόνον ἐγνώ-

ρισαν τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλὰ διατί ἀναμνησκόμεθα μετὰ τόσου πόθου τὸ παρελθόν; Εἴμεθα ἄρα δυστυχέστεροι σήμερον ἢ χθὲς, ἢ κατοικοῦμεν ἐν ὑπερώῳ, ἐνῷ πρὶν ἐν παλατίῳ; Ὁχι! μεθ' ὅλας τὰς λαμπρότητας τῆς σήμερον μεθ' ἠδονῆς ἐνθυμούμεθα πάντοτε τὰς ταλαιπωρίας τοῦ παρελθόντος! Χθὲς εἴμεθα νεώτεροι ἢ σήμερον, καὶ χθὲς ἐφερόμεθα ἐπὶ τῶν χρυσῶν πετρῶν τῶν ὀνείρων! (Ἀλωθῆτας).

ΜΗΤΡΙΚΗ ΤΥΦΛΩΣΙΣ

— Γιατί μαδιέται πέρδικα καὶ κλαῖς μετὰ τόσην πόνο;
— Πῶς νὰ μὴν κλαίω, κυνηγέ, ὅπου βαστάς τουφέκι,
καὶ θαύρης τὰ παιδάκια μου ποὺ παίζουσι παρῆκει.
— Πῆς τί σημάδια ἔχουσι καὶ δὲν σοῦ τὰ σκοτόνω.

— Ἄμα τὰ ἰδῆς ἀντίκρου σου εὐθύς θὰ τὰ γνωρίσης:
εἶναι περίσια ὄμορφα καὶ περπατοῦν μετὰ χάρι·
Ἄλλα περδίκια σὰν αὐτὰ δὲν παίζουσι ἐν τῷ χορτάρι·
σκότονε τ' ἄσχημα πουλιὰ, τὰ μορφα μὴν τὰ γγίσης.

Δὲν ἄργησε ὁ κυνηγὸς κοντὰ τῆς νὰ γυρίσῃ·
εἶπε ἔς τὸ χεῖρ' ἰδοὺ μικρὰ περδίκια σκοτωμένα.
— Παιδάκια μου, τί μῶμ' ἔμελλε τὴν ἔρημην ἐμένα,
νὰ μετὰ γέλασθ' ὁ κυνηγὸς καὶ νὰ σὲς τουφεκίσῃ!

— Μόνη σου φταῖς, κ' ἢ συμφορὰ, ὦ πέρδικα, σοῦ πρέπει,
γιατί πῶ ἄσχημα πουλιὰ δὲν εἶδα ἔς τὴν ζωῆ μου.
— Τῆς δόλιας, μού' φuge ἀπ' τὸν νοῦ πῶς; τ' ἀκριβὸ παιδί μου
Ἐγὼ θὰ βλέπω εὐμορφεῖς ποῦ ὁ ξένος δὲν ταῖς βλέπει.¹

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οἰνοπόται, ζυθοπόται καὶ ῥακοπόται
λαοὶ τῆς Εὐρώπης.

Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης προσφωδῶς δύνανται νὰ διαιεθῶσι, λέγει ἐπίσημος ἰατρὸς ἐν Βοημίᾳ, εἰς οἰνοπότας, ζυθοπότας καὶ ῥακοπότας. Οἰνοπόται εἶνε οἱ Ἴσπανοὶ, οἱ Γάλλοι, οἱ Ἴταλοὶ καὶ οἱ Ἕλληνες (!). Ζυθοπόται εἶνε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν γερμανικὴν φυλὴν ῥακοπόται δὲ οἱ Πολωνοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι. Ὅτι τὸ ὑπερβολικὸν ψυχὸς ἀναγκάζει τοὺς Ρῶσους χωρικοὺς νὰ ρακοποτῶσι πλείετον ἄλλων λαῶν, φάνεται ἐκ τῆς κατὰ τὸ 1872 προσόδου τῶν οἰνοπνευμάτων, ἧτις ἀνέβη εἰς 179,000,000 βουβλίων, τουτέστιν εἰς τὸ τρίτημόριον τῆς ὅλης προσόδου τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας. Τὰ κακὰ στόματα λέγουσιν ὅτι αὐταὶ πολλάκις αἱ ἀρχαὶ ἐφέλκονται τοὺς χωρικοὺς εἰς τὰ ῥακοπωλεῖα ὅπως ἀξήσωσι τὰ εἰσοδήματα τοῦ κράτους. Σκανδαλωδέστερα ὅμως καὶ ἀπάνθρωπος εἶνε ἡ διαγωγὴ τῶν Ἀγγλων καὶ ἄλλων ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ οἰκιστῶν, οἵτινες μεταχειρίζονται τὴν ῥακὴν ὡς προσφορότατον πολεμικὸν ὄπλον κατὰ τῶν βαρβάρων. Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν παρετηρήθη ὅτι ἐν Ἀμερικῇ, ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ ἐν Ἀφρικῇ οἱ πόλεμοι τῶν λευκοχρόων πρὸς τοὺς ἑτεροχρόους γίνονται σπανιώτεροι, πανταχοῦ δὲ οἱ ἡμιάγριοι λαοὶ ὑποχωροῦσι τοῖς Εὐρωπαίοις καὶ φυληδὸν ἐξαρ-

1. Ἀναμνησις Βυζαντίου.

νίζονται. Ὁ ταχὺς τούτων ὄλεθρος οὔτε διὰ τουφεκίων ὀπισθογεμῶν διενεργεῖται, οὔτε δι' ἄλλων ὄπλων νεωτάτης κατασκευῆς, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος. Πρὸς τοὺς βαρβάρους γείτονάς των οἱ εὐρωπαϊοὶ ἀποικοὶ πωλοῦσι τὴν ῥακὴν ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς, ἄλλοτε πάλιν ἀνταλλάσσονται αὐτὴν ἀντὶ ἀξέστων ἐγχωρίων ὕλων, ἔστι δ' ὅτε καὶ τὴν διανεμοῦσι δωρεὰν τοῖς ἀπορωτέροις. Οἱ ἄγριοι, ἀμα γευσάμενοι τοῦ δηλητηρίου ποτοῦ, δὲν παύονται ῥοφῶντες αὐτὸ ἄχρις οὗ ἀποθάνωσι μεθύνοντες. Τότε δὲ οἱ λευκοὶ καταλαμβάνουσι τὰ ἀδέσποτα χωρία, συνιστῶσι ἀποικίας καὶ ἐκμεταλλεύονται τοὺς θησαυροὺς τῶν ἀγρῶν. Αἱ τροφαὶ καθόλου, τὰ ποτά, ἰδίως δὲ ἡ ῥακὴ, ἡ προσφυῶς πᾶν ὑπὸ τῶν οἰκιστῶν «ὕγρα δυναμίτις» προσσχορευθεῖσα, διαδραματίζει σπουδαῖον ρόλον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πολιτισμοῦ, εἶνε δὲ ἀξία ἰδιαίτερας μελέτης τῶν ἱστοριογράφων.

Μάχιμοι πέρδικες.

Ἐπὶ τῆς νήσου Σύμης (μιάς τῶν νοτίων σποράδων, παρὰ τὴν Ῥόδον) τρέφονται πολυάριθμοι πέρδικες, διακρινόμεναι διὰ τὴν πρὸς τὸ ἐρίξειν καὶ μάχεσθαι κλίσιν αὐτῶν. Τὰ καλλικέλαδα ταῦτα πτηνὰ ἀμιλλῶνται πρὸς ἄλληλα περὶ ὑπεροχῆς. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἡ διαμάχη ἀρχεται διὰ τῶν συνήθων κακκαρισμῶν κατ' ἀνταπόκρισιν, καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρις οὗ ἡ ἀντίπαλος, ἀποκαμουσα, ὑποχωρήσῃ. Ἄν δὲ ἡ ἔρις διαρκέσῃ ἐπὶ μακρὸν ἀνευ ἀποτελέσματος, οἱ κακκαρισμοὶ μεταβάλλονται εἰς ἀγρίους κρωγμοὺς καὶ ἀπειλητικωτάτας, οὕτως εἰπεῖν, ἐπιδείξεις, αἵτινες, ἂν καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ ἑτέρα τῶν διαμυχομένων δὲν παύσῃ κελαδοῦσα, ἀπολήγουσιν εἰς πεισματωδέστατας κατ' ἀλλήλων ἐπιθέσεις, καθ' ἃς πολλάκις διὰ τῶν ῥαμφῶν των καταπληγόνονται. Ἡ μαχημότης τῶν περδικῶν τούτων παρατηρεῖται οὐ μόνον εἰς τὰς ὄρεσι-τρόφους, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτάς ἔτι τὰς ἐν τοῖς κλωβίοις πρὸς ἐξημέρωσιν, ἐκ νεοσσῶν, διατηρουμένας τὸ περιεργότερον εἶνε, ὅτι ἡ ἠττηθεῖσα πέρδιξ ὑπὸ τσαύτης καταλαμβάνεται ἀθυμίας, ὥστε ἐπὶ ὀλοκλήρους εβδομάδας παύει κελαδοῦσα καὶ σχεδὸν δὲν τρώγει. Κατὰ τοὺς Συμκίους περδικοθήρας, αἱ μάχιμοι τῆς Σύμης πέρδικες, ἀπὸς ἐξημερωθεῖσαι, καθίστανται διὰ τῶν θηρευτικῶν πλεονεκτιμάτων των χρησιμώτεροι ἢ αἱ τῶν ἄλλων μερῶν διὸ πολλοῦ εἰσι περιζήτητοι, καὶ ἀγοράζονται ὑπὸ ἀδράς τιμᾶς.

Ὁ Εὐστάθιος, ἐν τοῖς Γεωγραφικοῖς του, περιγράφων τὴν Σύμην, προσθέτει: «λέγεται δὲ πέρδικας μαχίμους φέρειν.»¹

Τολύπαι (λαλέδες).

Αἱ τολύπαι (λαλέδες), τὸ ὄραϊον τοῦτο ἀν-

θος, τὸ ὁποῖον σήμερον εἶνε κοινότατον καὶ εὐρίσκεται ἐν παντὶ κήπῳ, εἰσῆχθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, κατὰ τὸν 12' αἰῶνα' ἐπωλεῖτο δὲ πρὸς χίλια μέχρι πέντε χιλιάδων φισρινίων ἕκαστος βολβός (κρομμύδιον). Ἐν τοῖς προικοσυμφῶναις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης; βλέπομεν ὅτι ἐδίδοντο τόσοι βολβοὶ τολύπων ἀντὶ προικός.

Πόθεν τὸ ὄνομα «Ἵψηλὴ Πύλη».

Ἡ Πύλη, ἢ ἄλλως καὶ Ἵψηλὴ Πύλη, ἀναλογεῖ παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς πρὸς τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Συμβούλιον τοῦ Στέμματος ἢ Ὑπουργεῖον, καὶ ἀποτελεῖ τὸ προσωπικὸν τῆς τοῦ Κράτους Κυβερνήσεως. Ὀνομάσθη δὲ οὕτω, διότι οἱ πρῶτοι Σουλτάνοι ἐδέχοντο τοὺς μεγιστάνας αὐτῶν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς σκηνῆς των, ὡς μὴ χωροῦντας ἐντὸς αὐτῆς, καθὼς καὶ κατὰ τὰ πρῶτα μετὰ τὴν ἄλωσιν ἔτη, μὴ πω ὑπάρχοντος ἰδιαίτερου Ἀργεῖου διὰ τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς, ἐδέχετο οὗτος τοὺς ξένους Πρέσβεις ἐσωθεν τῶν προθύρων καὶ πλησίον τῆς Πύλης τῆς δευτέρας τοῦ Σεραγίου Αὐλῆς.

Χωρία τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸν «Πληθυσμὸν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 1870» τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Μανσόλα ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι 3,575 χωρία, ἧτοι: Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας 179, Εὐβοίας 241, Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος 290, Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας 366, Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος 467, Ἀρκαδίας 308, Λακωνικῆς 336, Μεσσηνίας 430, Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας 229, Κυκλάδων 196, Κερκύρας 447, Παξῶν 41, Λευκάδος 44, Κεφαλληνίας 213, Ἰθάκης 15, Ζακύνθου 62 καὶ Κυθέρων 41.

Εἰς ἈΝΑΜΝΗΣΗΝ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Διατήρησις τῶν μηλωτῶν.

Ἵπάρχουσι πολλὰ μέσα προφυλάξεως καὶ διατηρήσεως τῶν μηλωτῶν (γουναιρικῶν) τὸ ἀπλούστερον ὅμως καὶ συντελεστικώτερον εἶναι τὸ ἀκόλουθον.

Ἡ ὥστοκία τῶν σπῶν (σχώρον) διαρκεῖ ἀπὸ τῆς 25 Μαΐου μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου ὥστε κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα πρέπει νὰ προφυλαχθῶσιν αἱ μηλωταί, τὰ σάλια καὶ ἐν γένει τὰ μάλινα ὑφάσματα. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ περιτυλιχθῶσιν ἐπιμελῶς ἐντὸς λινοῦ ὑφάσματος ἐμβραχέντους εἰς στακτὴν (λεοσίβαρ), καὶ νὰ ῥαφῶσιν εἰς δέμα. Παρελθούσης τῆς ἐποχῆς τῆς ὥστοκίας, ἧτοι περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, ἐξάγονται τοῦ δέματος καὶ τινάζονται, οὐδένα πλέον διατρέχοντα κίνδυνον.

1. Ἡ ἔρις Σύμης, ἐκ Μ. Σ. Γρηγοροπούλου. 1877.